

Arrest

nr. 104 825 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. POPULAIRE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. Zo'n vijf à zes jaar geleden werd uw vader eigenaar en directeur van het bouwbedrijf Ezhar dat meewerkte aan verschillende projecten van de PRT.

In oktober 2012 ontving uw familie op één week tijd vijf of zes dreigbrieven waarin de Taliban eiste dat uw vader hen 80 000 dollar betaalde. Als hij dat niet deed dan zou de Taliban zijn kinderen en andere familieleden ontvoeren of vermoorden.

Na de laatste brief besloot uw vader dat het niet veilig voor u was in uw dorp en dat u naar het buitenland moest vluchten. Drie dagen na dit besluit en twee weken nadat u de eerste brief had ontvangen vertrok u uit Afghanistan. U kwam in België aan op 09.12.2012 en u vroeg 's anderendaags asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara; een dreigbrief van de Taliban; twee kopies van brieven opgesteld door leden van het Amerikaanse leger betreffende de tewerkstelling van uw vader.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de Taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u uw beweringen als zou uw vader eigenaar en directeur van het bouwbedrijf Ezhar zijn, niet kan ondersteunen met documenten, behoudens twee kopieën van brieven die door leden van het Amerikaanse leger werden opgesteld ter aanbeveling van Said Abas en de Ezhar Road Construction Company. Aangezien het hier om kopieën gaat, hebben deze documenten geen bewijswaarde. De reden waarom u de originelen van deze brieven niet hebt, namelijk omdat uw vader ze nodig heeft voor zijn werk, is gezien het belang van deze aanvragen voor uw asielaanvraag niet bevredigend (CGVS, p. 10). Bovendien bevatten deze documenten geen enkele verwijzing naar u en zouden zelfs de originelen niet kunnen aantonen dat u de zoon bent van de in de brieven vermelde Said Abas. Overigens weet u niet wat de inhoud van deze documenten is (CGVS, p. 10). Van documenten die u voorlegt als bewijzen ter staving van uw asielaanvraag mag worden aangenomen dat u weet wat er in staat, zelfs al zijn ze in een vreemde taal opgesteld. Gezien de hoge functie van uw vader binnen het bedrijf als eigenaar en directeur kan worden aangenomen dat u in staat moet zijn om zijn functie binnen het bedrijf en de opdrachten die het bedrijf uitvoerde, met de nodige documenten te staven. Bij gebrek aan dergelijk documenten kunnen uw beweringen in verband met de professionele bezigheden van uw vader dan ook niet voor waarheid worden aangenomen.

Daarnaast bevat uw asielrelaas een aantal ongeloofwaardige elementen. Zo vertelt u dat uw familie vijf of zes dreigbrieven ontving van de Taliban. In uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakt u echter slechts gewag van één brief. Het is dan ook vreemd dat u de overige brieven, die toch belangrijke elementen vormen in uw asielrelaas, pas vermeldt bij uw tweede interview. Ook is het vreemd dat u niet meer exact weet of het nu vijf, dan wel zes brieven waren. Van dergelijke belangrijke documenten als dreigbrieven van de Taliban mag verondersteld worden dat u precies weet hoeveel uw familie er ontvangen heeft. Bovendien kan u slechts één brief voorleggen. Wanneer u gevraagd wordt waarom u de andere brieven niet kan voorleggen, verklaart u eerst dat uw moeder ze heeft weggegooid omdat ze niet wist dat de problemen zo ernstig waren en ze de brieven niet kon lezen (CGVS, p. 4 en 6) en daarna dat ze bang was en dacht dat haar kinderen in de problemen zouden komen door die brieven (CGVS, p. 7). Niet alleen rijmen deze verklaringen niet met elkaar, ze zijn ook geen van beiden plausibel. Aangezien uw moeder de eerste brief wel bewaarde voor uw vader en hij bij zijn thuiskomst met u over de problemen sprak en zei dat u niet meer buiten mocht komen omdat dit gevaarlijk geworden was (CGVS, p. 5), is het ten eerste niet geloofwaardig dat zij de volgende brieven zou weggooiden zonder die aan uw vader te tonen en ten tweede dat zij dit zou doen omdat ze dacht dat de problemen niet ernstig waren. Evenmin geloofwaardig is uw verklaring dat uw moeder brieven waarvan ze de inhoud niet kent, weggooit zonder die door u of uw vader te laten lezen, omdat ze bang is voor haar kinderen. Bovendien is het vreemd dat uw moeder, nadat ze drie tot vier brieven zou hebben weggegooid, ineens beslist om de vijfde of zesde brief dan toch voor uw vader te bewaren. Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat u geen enkele van de brieven gelezen hebt, hoewel u verklaart dat u wel degelijk kan lezen (CGVS, p. 5). Uw verklaring als zou uw moeder de brieven niet aan u hebben getoond of vermeld, is niet aannemelijk. Uw vader was immers zelden thuis en u wist niet wanneer hij zou thuis komen. Er kan dan ook worden aangenomen dat uw ongeletterde moeder u, als oudste, geletterde, zoon die op het moment van de feiten toch al ongeveer 21 jaar oud was, de brieven zou tonen of er toch tenminste met u over zou spreken. Bovendien was u na het gesprek met uw vader goed op de hoogte van de problemen en kan er verwacht worden dat u zich bij uw moeder naar verdere evoluties in die problemen, zoals bijkomende brieven, informeert.

Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat het vreemd is dat uw moeder, broers en zussen door uw vader en uzelf aan hun lot worden over gelaten in uw thuisdorp, terwijl zij meermaals bedreigingen ontvingen van de Taliban en deze bedreigingen ook na uw vertrek niet stopten (CGVS, p. 7). In hun brieven dreigen de Taliban er immers mee de kinderen en familieleden van uw vader te ontvoeren en te vermoorden (CGVS, p. 4). Noch uw moeder, noch uw broers of zussen kunnen bijgevolg veilig worden geacht in uw thuisdorp, al zeker niet zonder de steun van volwassen mannelijke familieleden.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkele geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Betreffende de overige door u neergelegde documenten moet gesteld worden dat zij niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. In verband met de kopie van uw taskara en de dreigbrief van de Taliban die u voorlegt, dient gesteld dat documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien heeft de kopie van uw taskara geen bewijswaarde omdat het een kopie betreft en moet opgemerkt worden dat zelfs het origineel de geloofwaardigheid van uw relaas niet zou kunnen herstellen aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, blijkt anderzijds evenzeer dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u in Afghanistan school liep tot de achtste graad (CGVS, p. 8). Ook verklaart u dat uw vader een opleiding als dokter heeft genoten en momenteel eigenaar en directeur is van een bouwbedrijf. Bovendien was hij in staat om 13000 dollar te betalen voor uw reis naar België door 2 jerib van zijn gronden te verkopen (CGVS, p. 11). Gezien de professionele bezigheden van uw vader en het feit dat uw familie nog over 2 jerib grond beschikt, kan worden aangenomen dat uw vader in staat moet zijn om uw hervestiging elders in Afghanistan financieel te bewerkstelligen. Ook heeft uw vader zijn kantoor in Jalalabad en bezocht u met hem geregeld deze stad (CGVS, p. 12 en 13). Op basis van deze elementen kan er worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar deze mogelijkheid verwees u tijdens het gehoor naar de problemen die u kende met de Taliban. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot deze elementen (cfr. supra), kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie

Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikelen 48/4 juncto 48/5 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een stukkenbundel met daarin de taskara's van S.H. en A.S., twee aanbevelingsbrieven van Amerikaanse militairen voor het bouwbedrijf van verzoekers vader, een kopie van een dreigbrief van de taliban met een bewijs van afgifte van het origineel, en een post-enveloppe uit Afghanistan,

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn gezien (i) verzoeker niet weet wat er in de door hem voorgelegde documenten staat vermeld, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal dreigbrieven dat zijn familie zou hebben verkregen, (iii) hij ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reactie van zijn moeder na het ontvangen van de dreigbrieven, en tenslotte gezien (iv) het niet aannemelijk is dat verzoekers familie zou blijven wonen in het dorp waarin zij door de taliban worden bedreigd.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift bovenvermelde motivering. Aangaande zijn onwetendheid over de inhoud van zijn documenten beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat hij geen Engels kan lezen. Dit argument gaat niet op, gezien van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich zou informeren bij zijn vader over de documenten die aan hem werden meegegeven en toegestuurd. Verzoekers onwetendheid getuigt van desinteresse, wat op zich al zijn algehele geloofwaardigheid ernstig ondermijnt.

Wat betreft de tegenstrijdigheid inzake het aantal dreigbrieven die hij ontving meent verzoeker dat de commissaris-generaal zich bezondigt aan “*muggenzifterij*”. Verzoeker meent dat één en ander te wijten is aan het feit dat hem werd gevraagd bondig te antwoorden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het verschil tussen een eenmalige schriftelijke bedreiging en een aangehouden schriftelijke intimidatiecampagne van vijf tot zes dreigbrieven is evenwel wezenlijk en kan niet worden verklaard

door het verzoek om bondig te blijven tijdens het eerste interview. De betreffende tegenstrijdigheid blijkt uit de stukken van het administratief dossier en behelst de kern van verzoekers vrees.

Wat betreft verzoekers wijzigende en weinig plausibele verklaringen aangaande de reactie van zijn moeder op het ontvangen van de brieven stelt de Raad vast dat verzoeker geen moeite onderneemt om deze vaststelling te weerleggen, deze blijft dan ook onverminderd overeind.

Wat betreft het niet overtuigende gegeven dat verzoekers familie in zijn dorp van herkomst bleef wonen na de bedreigingen stelt verzoeker dat slechts de oudste zoon van de familie zou worden gevisieerd, waardoor het viseren van zijn andere familieleden "*overbodig*" zou zijn. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt evenwel dat de taliban verzoekers vader zou hebben afgeperst onder bedreiging dat ze "*zijn kinderen en andere familieleden zouden ontvoeren of vermoorden*" (CGVS, p. 4), waardoor dit een loze post factumverklaring betreft die inconsistent is met zijn eerdere beweringen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. De verklaringen van verzoeker zijn behept met inconsistenties, tegenstrijdigheden en zijn op diverse punten niet plausibel, waardoor aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het minimaliseren van en aanreiken van ongefundeerde post-factumverklaringen over slechts enkele van de vaststellingen in de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in om deze te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. De motivering blijft onverkort gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Het relaas is ongeloofwaardig en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift nog op de bewijskracht van de door hem neergelegde stukken, waarvan hij benadrukt dat het de originele stukken betreft. De Raad merkt op dat stukken slechts over bewijswaarde beschikken voor zover zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. Hoger bleek evenwel dat er van geloofwaardige verklaringen in verzoekers hoofde geen sprake kan zijn. Voor wat betreft de stukken gevoegd bij het verzoekschrift kan bovendien nog het volgende worden opgemerkt: de stukken 5 en 6 (taskara's) zijn slechts kleurenkopieën waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht; zij zijn hoe dan ook niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor zij niet in aanmerking worden genomen overeenkomstig het bepaalde in artikel 8 PR RvV; de stukken 7, 8 en 9 (aanbevelingsbrieven en dreigbrief) die zich reeds in het dossier bevonden zijn - in tegenstelling tot wat verzoeker poneert in zijn verzoekschrift - ook slechts kleurenkopieën en bewijzen, zoals de bestreden beslissing reeds terecht opmerkte, geenszins dat verzoeker de zoon zou zijn van de persoon vermeld in deze brieven. Bovendien verklaarde verzoeker zelf bij het Commissariaat-generaal met betrekking tot de aanbevelingsbrieven dat hij hiervan de originelen niet kon voorleggen omdat zijn vader ze nodig had voor zijn werk; dat hij nu plots wel de originelen zou kunnen voorleggen is dan ook niet aannemelijk.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig oorlogsgeweld, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Verzoeker stelt weliswaar dat de situatie "*bezwaarlijk relatief rustig*" kan worden genoemd, doch laat na een poging te ondernemen om de conclusie van de commissaris-generaal te weerleggen met andersluidende objectieve informatie. De betreffende motivering blijft onverkort overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER